

вѣстиха за това и като не можаха нищо на вѣрно да уловятъ, нѣколко години трепереха отъ страхъ „отъ кометитѣ”, за които никоѣ не знаеше кждѣ сж и кои сж. Прѣдчувствуваха твърдѣ добрѣ, че едно всеобщо и ненадѣйно българско възстание би било много опасно за турското царство; защото, споредъ както Паисий казва, „България се намира въ срѣдъ турскитѣ земи близо до самия Цариградъ.” Заради това държаха на сѣкждѣ въ държавата ежки гарнизони и стражи; тѣй сжщо при заселването на Черкезитѣ имаха прѣдъ видъ стратегическата важностъ на всичкитѣ горски проходи и пѣтища. Мнозина подозрителни Българи, особено хора по-образовани, испращаха ги въ Азия и ги заселяваха въ Диарбекиръ. Обаче не трѣба да прѣмѣлчимъ, че емигрантитѣ твърдѣ много сами повредиха като се раздѣлиха на двѣ партии, на млада и стара, на сръбска и руска, въ вѣстниците си караха се едни противъ други а по това тѣ силно подкопавахъ довѣренността на народа къмъ себе си.

Каравеловъ и неговитѣ другари повече даже отъ Раковски се прилѣпихъ къмъ Сърбитѣ, които и олѣдъ смърта на княза Михаила никакъ се не отказаха отъ своитѣ планове. Но тия въззрѣния въ по-голѣмата частъ на Българитѣ не намирахъ одобрения, па даже между Сърбитѣ и Българитѣ се появи умраза, която въ дѣйствителнитѣ нейни размѣри може да си прѣдстави само този, който много години е прочиталъ юго-славянскитѣ вѣстници или който е пѣтувалъ въ тѣзи земи. Прѣпирнята била за Македония. Тамъ Гърцитѣ, Българитѣ и Сърбитѣ